

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ρεαλπολιτική

Στα εθνικά ζητήματα έχει πάντοτε σημασία το πώς και πότε τα θέτει κάποιος, ειδικά αν βρίσκεται σε θέση ευθύνης. Ασφαλώς και «πουλάνε» και αναπαράγονται με αστραπιαία ταχύτητα. Διανθίζονται συνήθως και με «σέξι» τίτλους-κλισέ του τύπου «Ηχηρό χαστούκι από τον τάδε στην Τουρκία». Δεν λύνουν, όμως, κανένα πρόβλημα. Η χώρα πλήρωσε πολλές φορές στην ιστορία της την πατριδοκαπηλία. Οι Τούρκοι έφτασαν κάποτε στον Δομοκό επειδή μία ελίτ της εποχής προκάλεσε παράκρουση στην κοινή γνώμη, χωρίς να συνυπολογίσει τη συγκυρία και τις δυνατότητες της χώρας. Έχουμε και μια μεγάλη, όσο

και άθλια, παράδοση, να χωριζόμαστε – σαν πρόβατα – σε προδότες και μειοδότες, γιουσουφάκια και λεβέντες. Από τη μια έχουμε όσους θέλουν να ξαναπάρουμε την Πόλη και απλώς ντρέπονται να το πουν. Από την άλλη, εκείνους που μπερδεύουν τη ρεαλπολιτική με το «λύση να 'ναι και ό,τι να 'ναι» σε όλα τα ζητήματα. Θέλει σύνεση, ψυχραιμία και πολύ υπολογισμένες κινήσεις η διπλωματία. Ευτυχώς για εμάς, έχουμε ανθρώπους σε θέσεις ευθύνης που συνδυάζουν τον επαγγελματισμό με τσαγανό αλλά και σύνεση. Θα μου πείτε, και τι πρέπει να κάνουμε όταν μας προκαλούν οι Τούρκοι; Ας ρίξουμε μια πιο ψυχραιμη ματιά και θα δού-

με ότι συχνά μπαίνουμε σε έναν φαύλο κύκλο που είναι δύσκολο να εντοπίσεις πώς ξεκίνησε. Και κάτι ακόμη. Όταν η άλλη πλευρά επαναλαμβάνει τυπικά διάφορες αιτιάσεις, το ελληνικό κράτος, ανεξαρτήτως κυβέρνησης, απαντά θεσμικά εκεί όπου πρέπει: στον ΟΗΕ, το ΝΑΤΟ, την Ε.Ε. και όπου αλλού μετράει. Όταν χρειάζεται, απαντά και πιο δυναμικά στο παρασκήνιο, προειδοποιώντας φίλους και εχθρούς για τις «κόκκινες γραμμές» μας. Ο βερμπαλισμός εσωτερικής κατανάλωσης όμως δεν ωφελεί, ούτε εξυπηρετεί εθνικούς σκοπούς.

Ορισμένες μάλιστα φορές βάζουμε θέματα στο τραπέζι που ουδείς άλλος, πλην μιας

τουρκικής γραφειοκρατίας, τα παίρνει στα σοβαρά. Κάνουμε, έτσι, «θέμα» κάτι που από μόνο του δεν ήταν θέμα για κανέναν. Και αυτό είναι λάθος. Αν συμμετείχαμε σε κάποιον διεθνή διαγωνισμό ντιμπέιτ ή αν εκδικαζόταν μια υπόθεση στο Διεθνές Δικαστήριο, θα είχε νόημα να ανοίξουμε συζήτηση.

Το πράγμα μπορεί να καταστεί επικίνδυνο. Στην Αγκυρα μοιάζει να λειτουργεί μια παιδική χαρά που θεωρεί θεμιτό να επιτίθεται επώνυμα στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, μεταξύ άλλων. Ευτυχώς οι ενήλικοι, και εκεί και στην Αθήνα, κρατούν (ακόμη) τα μπόσικα.

ΑΥΓΗ

Οι σκελετοί στο ντουλάπι τους

Όπως αποδείχθηκε στο πέρασμα του χρόνου ο χώρος της άμυνας και της Υγείας ήταν δύο προνομιακοί χώροι στους οποίους άλλοτε με την συμμετοχή και άλλοτε την προκλητική ανοχή πολιτικών είχε στηθεί ένα όργιο σπατάλης και διασπάθισης του δημόσιου χρήματος.

Η πρόταση της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας για σύσταση Εξεταστικής Επιτροπής για τα εξοπλιστικά είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να διαλευκανθεί άλλο ένα σημαντικό κομμάτι των μεγάλων αμυντικών προγραμμάτων που βρέθηκαν επί πολλά χρόνια στο επίκεντρο καταγγελιών και αποκαλύψεων.

Όπως αποδείχθηκε στο πέρασμα του χρόνου ο χώρος της άμυνας και της Υγείας ήταν δύο προνομιακοί χώροι στους οποίους άλλοτε με την συμμετοχή και άλλοτε την προκλητική ανοχή πολιτικών είχε στηθεί ένα όργιο σπατάλης και διασπάθισης του δημόσιου χρήματος.

Στο κείμενο της πρότασης των βουλευτών της πλειοψηφίας αναφέρονται μια σειρά υποθέσεις προμηθειών και αντισταθμιστικών συμβάσεων που αφορούν την περίοδο υπουργίας του Γιάννου Παπαντωνίου, όπου γίνεται αναφορά στον λογαριασμό της συζύγου του στην Ελβετία που βρέθηκε στη λίστα Λαγκάρντ. Τη λίστα που έχει μείνει δικαίως στη συνείδηση του πολίτη ως μια από τις μεγαλύτερες προσπάθειες συγκάλυψης από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Ξεχασμένη όμως τυχαίως επί μακρόν σε ιδιωτικά συρτάρια υπουργών, χωρίς ποτέ να ζητηθεί περαιτέρω συνδρομή για την αποκάλυψη των κωδικοποιημένων μυστικών της.

Τώρα, πιεσμένα από τις καταστάσεις, τα κόμματα που συγκρότησαν κυβερνήσεις κι έθρεψαν όλα αυτά τα φαινόμενα συμφώνησαν να ερευνηθεί η υπόθεση των εξοπλιστικών όμως το θέμα δεν είναι να λες “ναι, να ερευνηθούν οι υποθέσεις” όταν έχουν βρεθεί τα στοιχεία ή οι ενδείξεις. Το θέμα είναι να ερευνάς συνεχώς για να αποκαλύψεις αυτά τα στοιχεία. Και αυτό όχι μόνο δεν το έπραξαν στο παρελθόν. Ούτε και τώρα. Από τη Novartis έως το ΚΕΕΛΠΝΟ αλλά και σε πολλές άλλες που αποκαλύπτονται, αντί να είναι αυτοί που δεν θα αφήνουν την κυβέρνηση σε πouxία σφυρίζουν αδιάφορα.

Όταν όμως κατηγορείς τους άλλους για λαϊκισμό ή επικαλείσαι “συμφωνίες αλήθειας” και θέλεις να κρατήσεις ακόμη στην ντουλάπα σου τους σκελετούς, ο μόνος τον οποίο κοροϊδεύεις είναι ο εαυτός σου. Οι πολίτες έχουν κουραστεί πια από τα επικοινωνιακά τρικ. Μπορεί να ακούν αυτό που λες, αλλά συμφωνούν μαζί σου μόνο όταν τους αποδεικνύεις ότι αυτό που εννοείς το κάνεις και πράξη. Όχι μια φορά, αλλά συνεχώς.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ζήτα μέτρα, βάλε πλάτη!

«Είναι αλήθεια ότι ζήτησα από το Ταμείο να ξεκαθαρίσει τη στάση του, να μη σπαταλά το χρόνο, να κρατήσει σταθερή θέση, και να δεσμευτεί ότι με βάση τα τεχνοκρατικά πρότυπα είναι απαραίτητες συγκεκριμένες κινήσεις για την ελάφρυνση του χρέους, να δεσμευτεί ότι δεν θα τηρεί στάση α-λα καρτ μόνο με τα μέτρα σε ό,τι αφορά τις μεταρρυθμίσεις, και στο χρέος θα ακολουθούμε τη γνωστή ευρωπαϊκή τακτική τού να «πετάμε την μπάλα μπροστά», αλλά ότι θα φτάσουμε σε συνολική λύση στο ελληνικό πρόβλημα». Αυτή ήταν η απάντηση του Αλ. Τσίπρα σε ερώτηση μετά το πέρασμα των εργασιών του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στις Βρυξέλλες, για το αν πράγματι ζήτησε απ' την Κρ. Λαγκάρντ την παραμονή του ΔΝΤ στο ελληνικό πρόγραμμα, όπως η διευθύντρια του Ταμείου υποστηρίζει σε συνέντευξή της. Σε ελεύθερη μετάφραση της είπε «ζήτη μέτρα, αλλά βάλε και πλάτη στη διευθέτηση του χρέους!». Άλλη μια απόδειξη ότι η κυβέρνηση παίζει παιχνίδια στην πλάτη του λαού και ενώ εμφανίζεται να κατηγορεί το ΔΝΤ για «εμμονές» σε ό,τι αφορά τα Εργασιακά και το Ασφαλιστικό, την ίδια ώρα δηλώνει έτοιμη να προχωρήσει σε όλες τις αντιλαϊκές μεταρρυθμίσεις, αρκεί να πάρει «πακέτο» και μια ρύθμιση του χρέους. Πάνω σ' αυτό ζητάει από το ΔΝΤ να αναλάβει δραστικότερο ρόλο, όχι βέβαια για τα συμφέροντα του λαού, αλλά γι' αυτά του κεφαλαίου, που με συνέπεια υπηρετεί.

ΕΘΝΟΣ

Τα επικίνδυνα «παιχνίδια» του ΔΝΤ

Η συμφωνία για την αξιολόγηση μπορούσε και έπρεπε ήδη να είχε ολοκληρωθεί. Ας όψεται, όμως, το ΔΝΤ. Σε μηχανισμό παραγωγής εμπόδων αναδεικνύεται, με την ελληνική οικονομία και κοινωνία να πληρώνουν τις καθυστερήσεις. Στη φάση που διανύουμε είναι ο μοναδικός διαπραγματευτής που προβάλλει με εμμονικό τρόπο αξιώσεις για το συνταξιοδοτικό και τα εργασιακά. Υπερβολικές μέχρι παράλογες, από την άποψη του ευρωπαϊκού κεκτημένου και όσων ισχύουν σε άλλες χώρες της ΕΕ.

Οι ιδεοληψίες του είναι εξηγήσιμες. Το ακατανόητο για τη φύση και τον χαρακτήρα του Ταμείου είναι ότι χρησιμοποιεί νόθα στοιχεία για να δικαιολογήσει τις θέσεις του. Συγκρίνοντας μη συγκρίσιμους αριθμούς καταλήγει σε συμπεράσματα για τις συντάξεις, τα οποία δεν ευσταθούν. Βρίσκονται μακριά από την πραγματικότητα. Ενώ επισημαίνονται, όμως, οι αλχημείες από τους τεχνοκράτες της ελληνικής πλευράς, αρνείται πεισματικά να επαναδιατυπώσει-διορθώσει τους υπολογισμούς του.

Προφανώς, δεν πρόκειται για κάποια ατομική αδυναμία των εκπροσώπων του. Αν και τα πρόσωπα παίζουν τον ρόλο τους, όπως είναι πολύ γνωστό από τις σχετικές συζητήσεις του παρελθόντος. Οι παραδοξόφιτες δεν σταματούν στην αντιμετώπιση του ελληνικού συνταξιοδοτικού ζητήματος με διαφορετικά κριτήρια από εκείνα των άλλων χωρών. Συνοδεύονται και από παρερμηνείες των τελευταίων κατευθύνσεων του

Eurogroup.

Το ΔΝΤ επιχειρεί ουσιαστικά να ανατρέψει την απόφαση που κάνει λόγο για ένα ισορροπημένο πακέτο μέτρων-αντιμέτρων και περίοδο μεταβατικότητας ως προς το Ασφαλιστικό. Δεν αποδέχεται τον επιμερισμό ζητώντας εδώ και τώρα περικοπές. Ετσι μετατρέπει σε άλυτο σταυρόλεξο έναν έντιμο συμβιβασμό, όπως επιθυμούν και διακινύσσουν όλοι. Μηνδ' εξαιρουμένης της Κριστίν Λαγκάρντ.

Το εύλογο ερώτημα με τη στάση αυτή είναι ποια θέση παίρνουν οι εκπρόσωποι των ευρωπαϊκών θεσμών. Τα πραγματικά στοιχεία για το συνταξιοδοτικό βρίσκονται πάνω στο τραπέζι. Το ίδιο και η απόφαση του Eurogroup. Δεν μπορούν να σφυρίζουν αδιάφορα, ούτε να έχουν χάσει τη φωνή τους. Το ίδιο ερώτημα προβάλλει και για τα εργασιακά. Αφωνία και σε αυτό. Αν και η ισχύς των συλλογικών ενδιαφέρει πρωτίστως την Ελλάδα, είναι συγχρόνως και μια ευρωπαϊκή υπόθεση. Το καμπανάκι χτυπά για τα δικαιώματα συνολικά του κόσμου της εργασίας.

Το Ταμείο εξακολουθεί να επιμένει αντεργατικά και αντιασφαλιστικά. Με την ελληνική πλευρά να εξαντλεί κάθε δυνατότητα για συγκλίσεις. Με αυτό το δεδομένο, οι Ευρωπαίοι εταίροι καλούνται να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Η αποδοχή ακραίων απαιτήσεων, προκειμένου να μη διαταραχθούν διάφορες ισορροπίες από τη θέση του ΔΝΤ στο ελληνικό πρόγραμμα, δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες των καιρών.